

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med [Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union \(CNUE\)](#).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Ved oprettelse af testamenter gælder følgende regler:

For det første skal arvelader være ved sin fornufts fulde brug. Personer, der officielt mangler rets- og handleevne, kan ikke oprette et testamente. For mindreårige gælder særlige regler. Disse har især til formål at beskytte de berørte personers formue.

Nogle testamenter, f.eks. fælles testamenter, er forbudt. Det samme gælder arvepagter.

Civillovbogen, Code Civil, omfatter følgende former for testamente, der er fastsat i Luxembourgs arveret:

holografisk testamente

notartestamente

forseglet testamente.

Procedurer og ordninger varierer alt efter den valgte type testamente.

Holografiske testamenter

Et holografisk testamente er et testamente, som arvelader personligt har skrevet, dateret og underskrevet.

Holografiske testamenter har den fordel, at de er enkle. Ulempen ved dem er, at de kan oprettes af arvelader, uden at nogen får at vide, at testamentet findes. Som følge heraf bliver testamentet måske ikke fundet efter arveladers død.

Der er også risiko for forfalskning eller ødelæggelse. Endvidere er et holografisk testamente måske ikke gyldigt, hvis det er ulæseligt, tvetydigt eller ufuldstændigt. Det skal i den forbindelse bemærkes, at selv en ukorrekt dato på et holografisk testamente kan gøre det ugyldigt. Det kan også blive erklæret for ugyldigt på grund af en væsentlig mangel.

Det er derfor i arveladers interesse at oplyse om, at testamentet eksisterer, og hvor det opbevares, og sørge for, at testamentet er gyldigt.

Arvelader kan sørge for, at det holografiske testaments eksistens er kendt, ved at fortælle en person, de stoler på, om det, eller de kan mod betaling af et gebyr få de vigtigste oplysninger om testamentet (såsom arveladers navn og adresse og testamentets opbevaringssted) indført i det centrale testamenteregister. Registret er en database, som føres af matrikel- og ejendomsforvaltningen (*Administration de l'Enregistrement et des Domaines*) (se også nedenfor).

For at være gyldigt skal testamentet være skrevet helt med arveladers egen håndskrift og skal være dateret og underskrevet af arvelader. På baggrund af ovenstående anbefales det at benytte en arveretsekspert, f.eks. en notar, for at sikre, at testamentet er gyldigt.

Notartestamente

Et notartestamente oprettes af to notarer eller en notar bistået af to vidner.

Det har betydelige fordele sammenlignet med et holografisk testamente.

For det første kan notaren, som opretter dokumentet, give arvelader juridisk bistand. Det sikrer, at der ikke er nogen formelle eller materielle mangler i arveladers sidste vilje, og at testamentet er gyldigt.

Da et notartestamente for det andet deponeres hos notaren, vil det forblive forseglet indtil arveladers død, og hans sidste vilje vil alligevel blive fundet efter hans død. Det skal i den forbindelse også bemærkes, at det påhviler notaren, som opretter testamentet, at få de centrale oplysninger i det pågældende testamente indført i testamenteregistret.

Forseglet testamente

Et forseglet testamente er et dokument, som er skrevet af arvelader eller en anden person og forevist en notar, lukket og forseglet, af arvelader under overværelse af to vidner eller en anden notar. Notaren, som modtager det forseglede testamente, udfærdiger en notarialpåtegning i form af et offentligt eller privat originalt dokument (*acte de suscription en minute ou en brevet*).

Notaren opbevarer det forseglede testamente, idet enhver risiko for substitution eller forfalskning forhindres.

Med et forseglet testamente er det – ligesom med et notartestamente – muligt at holde de foranstaltninger, arvelader har truffet i sin levetid, forseglet. Og da testamentet også bliver deponeret hos notaren, vil det blive fundet efter arveladers død.

Den kendsgerning, at notaren udfærdiger en notarialpåtegning, når han modtager testamentet, betyder dog ikke, at det deponerede testamente er gyldigt.

Selv om det forseglede testamente er blevet udfærdiget og deponeret i overensstemmelse med de relevante proceduremæssige regler, kan det nemlig alligevel blive erklæret ugyldigt på grund af en væsentlig mangel. Notaren kan ikke sikre, at testamentet er gyldigt, eftersom han får det forevist lukket og forseglet.

Det forseglede testamente bruges sjældent i Luxembourg.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

I Luxembourg skal eller kan de centrale oplysninger om nogle testamenter indføres i testamenteregistret (se også svaret på det foregående spørgsmål).

Registrering er obligatorisk for notartestamenter og for forseglede og holografiske testamenter, der er deponeret hos en notar. Dette gælder også, hvis sådanne testamenter annulleres, tilbagekaldes eller på nogen anden måde ændres. Registrering er valgfrit for holografiske testamenter, der opbevares hos privatpersoner.

Selve testamentet og indholdet heraf opbevares ikke i registret. Registreringen viser blot arveladers fornavn og efternavn og navnet på den eventuelle ægtefælle, arveladers fødselsdato og fødested, identitetsnummer, erhverv, adresse eller bopæl, type og dato for det registrerede dokument, navn og adresse på den notar, der oprettede dokumentet, eller hos hvem, det er deponeret, eller i tilfælde af holografiske testamenter, om nødvendigt navn og adresse på en eventuel anden person eller institution, som har fået testamentet betroet, eller det sted, hvor det opbevares.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Efter luxembourgsk arveret er der begrænsninger i friheden til at disponere over sin formue ved dødsfald.

Mere specifikt forhindrer tvangsarven en person i at gøre visse legale arvinger arveløse ved hjælp af en gave eller en dødsdisposition.

Efter luxembourgsk ret har kun afdødes slægtninge i nedstigende linje (børn eller deres børn, hvis børnene allerede er afgået ved døden på tidspunktet for dødsfaldet) ret til tvangsarv.

Tvangsarven er halvdelen af arven, hvis afdøde kun efterlader ét barn, to tredjedele, hvis afdøde efterlader to børn, og tre fjerdedele, hvis afdøde efterlader tre børn eller flere.

Man kan give afkald på tvangsarven. Afkaldet skal være eksplicit i form af en erklæring til justitskontoret ved retten i den retskreds, hvor arvesagen indledes, indført i et særligt register, som føres med det formål.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Foreligger der ikke noget testamente, forvaltes arven efter de gældende retsregler.

Arvefølgen er normalt som følger:

slægtninge i nedstigende linje (børn, børnebørn)

efterlevende ægtefælle

afdødes far og mor sammen med afdødes søskende og disses slægtninge i nedstigende linje

andre slægtninge i opstigende linje end faren og moren (bedsteforældre, oldeforældre osv.)

andre slægtninge i sidelinje end søskende (onkler, mostre, tanter, nevøer, niecer osv.)

staten.

Der kan opstå flere situationer med dette hierarki af arvinger:

Situation 1: afdøde har en efterlevende ægtefælle og børn (eller børnebørn)

Ifølge lovgivningen er den efterlevende ægtefælle en ikke fraskilt ægtefælle, mod hvem der ikke foreligger en endelig separationsafgørelse.

Boet deles ligeligt mellem afdødes børn i forhold til deres antal med forbehold for den efterlevende ægtefælles rettigheder.

Eksempel:

Hvis afdøde har efterladt et barn, arver barnet hele boet med forbehold for den efterlevende ægtefælles rettigheder.

Hvis afdøde har efterladt to børn, deler de to afdødes bo, igen med forbehold for den efterlevende ægtefælles rettigheder.

I den situation har den efterlevende ægtefælle et valg mellem:

brugsret (retten til at nyde brugen og afkastet) af den ejendom, ægtefællerne beboede i fællesskab, og møblerne heri, på betingelse af at afdøde havde fuldt ejerskab til ejendommen eller ejede den i sameje med den efterlevende ægtefælle, og

den mindste tvangsarv for et barn født inden for ægteskab, forudsat at det ikke er mindre end en fjerdel af boet.

Den efterlevende ægtefælle har tre måneder og 40 dage fra dødsfaldet til at foretage valget ved en erklæring til justitskontoret ved retten i den retskreds, hvor arvefaldet er sket. Hvis der ikke foretages noget valg inden for den fastsatte periode, formodes den efterlevende ægtefælle at have valgt brugsretten.

Hvis den efterlevende ægtefælle vælger barnets arvelod, vil børnenes andele blive reduceret forholdsmæssigt til det omfang, der er nødvendigt, til at udgøre den efterlevende ægtefælles arvelod.

Hvad sker der, hvis et af afdødes børn er død forud for afdøde, men har efterladt sig børn?

I så fald bliver der tale om indtræden i en afdød livsarvings arveret (*représentation*). Det tidligere afdøde barns barn/børn (dvs. afdødes børnebørn) deler i så fald deres fars/mors tvangsarv imellem sig.

Med andre ord får de til sammen den arvelod, som ellers ville være tilfaldet den pågældende person, hvis denne havde overlevet afdøde.

Hvad sker der, hvis den efterlevende ægtefælle gifter sig igen efter at have valgt brugsret til det fælles hjem?

I så fald kan børn eller børnebørn, hvis et af afdødes børn er død før afdøde, søge en fælles aftale om at konvertere brugsretten til kapital.

Kapitalen skal svare til værdien af brugsretten, hvilket bl.a. afhænger af brugsretshaverens alder.

Ansøgningen om konvertering skal indgives til retten senest seks måneder efter, at den efterlevende ægtefælle har giftet sig igen, og skal foretages af alle børnene eller børnebørnene, hvis et af afdødes børn er afgået ved døden før afdøde.

Såfremt ikke alle børnene er enige om at søge om konvertering til kapital, træffer retten frit afgørelse herom.

Situation 2: afdøde har en efterlevende ægtefælle, men ingen børn

Hvis afdøde ikke efterlader nogen børn eller efterkommere af børn, har den efterlevende ægtefælle forrang for alle sin afdøde ægtefælles øvrige slægtninge og arver i overensstemmelse hermed hele afdødes bo, uanset om den efterlevende ægtefælle sidenhen gifter sig.

Imidlertid er efterlevende ægtefæller ikke tvangsarvinger (*héritier réservataire*). I modsætning til afdødes børn har de derfor heller ikke ret til en tvangsarv.

Såfremt afdøde ikke har nogen børn, kan den efterlevende ægtefælle med andre ord teoretisk set blive udelukket fra ægtefællens bo ved enten en gave eller et testamente.

Situation 3: afdøde har ingen børn eller ægtefælle, men efterlader sig søskende (eller nevøer og niecer)

I den situation skal man se på, om afdødes forældre stadig lever.

Lever forældrene endnu, får faren og moren hver en fjerdedel af boet, dvs. halvdelen i alt.

Den anden halvdel deles mellem afdødes brødre og søstre eller deres efterkommere.

Hvis kun faren eller moren overlever afdøde, får de pågældende en fjerdedel af boet, mens søskende eller deres efterkommere tildeles de resterende tre fjerdedele.

Brødrenes og søstrenes børn (dvs. afdødes nevøer og/eller niecer) deler deres fars eller mors tvangsarv imellem sig i kraft af repræsentationsretten, hvis deres forældre er afgået ved døden før afdøde.

Således får de til sammen den arvelod, som ville være tilfaldet deres far og/eller mor, hvis han/hun havde overlevet afdøde.

Situation 4: afdøde har ingen børn eller ægtefælle, søskende eller nevøer og niecer, men afdødes forældre lever endnu

I den situation går hele boet til afdødes far og mor, idet de hver modtager halvdelen.

Såfremt kun faren eller moren stadig lever, arver den person hele boet efter deres afdøde barn (ibidem).

Situation 5: afdøde har ingen børn eller ægtefælle, søskende eller nevøer og niecer, og afdødes forældre og øvrige slægtninge i opstigende linje er døde

I den situation skal afdødes onkler og/eller tanter, deres grandonkler og/eller grandtanter, fætre og kusiner og efterkommere af fætre og kusiner betragtes som arvinger.

Boet deles mellem to linjer, den fædrene og den mødrene linje, som hver modtager halvdelen af boet.

En arving ud over en fætters/kusines barnebarn på mødrene eller fædrene side kan ikke længere arve. I den situation bliver boet statens ejendom, hvilket også kaldes hjemfald.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Arvesagen indledes af arvingen eller arvingerne, som på eget initiativ overdrager alle transaktioner med henblik på deling af boet til en notar udpeget af dem eller af arvelader.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Efter luxembourgsk ret er der ikke udpeget en særlig myndighed med henblik på vedgåelse af arv. Ifølge de relevante lovbestemmelser kan vedgåelse af arv være eksplicit eller stiltiende. Accepten er eksplicit, når en person påtager sig arvingetitel eller -status i et officielt eller privat oprettet dokument. Vedgåelsen er stiltiende, når en arving træffer foranstaltninger, som nødvendigvis indebærer en hensigt om at vedgå arven, og som den pågældende kun ville have ret til at træffe i sin egenskab af arving.

Ifølge Code Civil skal afkald på arven gives på justitskontoret ved førsteinstansdomstolen i den retskreds, hvor arvesagen behandles, i et særligt register med henblik herpå.

På baggrund af de konsekvenser, rettigheder og forpligtelser, der måtte følge af en arvesag, anbefales det at konsultere en notar, før man vedgår eller giver afkald på en arv.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Luxembourgs Code Civil indeholder ingen særlige regler for dette punkt, og retspraksis i Luxembourg er derfor baseret på det princip, at enhver procedure kan følges med henblik på vedgåelse af en testamentsarv (universalarv, testamentarisk disposition eller testamentsarv).

Det samme gælder for afkald på en testamentsarv. Således kan afkald bl.a. være stiltiende, hvis testamentsarvingen f.eks. afviser at opfylde forpligtelser i forbindelse med arven.

I tilfælde af afkald på en universalarv eller testamentsarv kræver nogle domstole overholdelse af de formelle regler for arveafkald, mens andre domstole ikke mener, at disse regler gælder.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Ovennævnte regler gælder for vedgåelse af en tvangsarv.

Der kan kun gives afkald på en tvangsarv på justitskontoret ved førsteinstansdomstolen i den retskreds, hvor arvefaldet er sket, i et særligt register med henblik herpå.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Arvesagen indledes af arvingen eller arvingerne, som på eget initiativ overdrager alle transaktioner med henblik på deling af boet til en notar udpeget af dem eller af arvelader.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

På tidspunktet for dødsfaldet overgår afdødes formue direkte til arvingen. Dette betyder dog ikke, at arvingerne skal vedgå arven (se ovenfor).

For at en person kan arve, skal bl.a. følgende betingelser være opfyldt. Personen:

skal retligt set eksistere på tidspunktet for arveladers død, dvs. i det mindste være undfanget, på betingelse af at det pågældende barn fødes levende må ikke være retligt udelukket, især i tilfælde af:

personer uden retsevne

læger eller kirurger, sundhedspersonale og farmaceuter, som behandler en person under en sygdom, der fører til den pågældendes død, hvis der under sygdommen er skrevet et testamente til deres fordel

må ikke være udelukket fra at arve på grund af uværdighed.

Med hensyn til testamentsarven følges proceduren for udlevering af en arv (*délivrance de legs*) eller afgørelsen om udlevering af boet (*envoi en possession*), alt efter hvad der er relevant.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja, hvis arvingerne vedgår arven uden betingelser.

På tidspunktet for arvefaldet kan arvingerne dog også vedgå arven med forbehold for gældsfragåelse.

Virkningen af en gældsfragåelse giver arvingerne den fordel, at de kun hæfter for betaling af gælden i boet op til værdien af de aktiver, de har modtaget, og de kan endda fritages for at betale gælden ved at overdrage alle aktiver i deres arv til kreditorer og testamentsarvinger.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Arvelader kan frit udpege en/flere person(er) til at fuldbyrde sit testamente, bortset fra mindreårige.

Se ovenfor vedrørende bobestyrerens rolle.

I henhold til artikel 1 i loven af 25. september 1905 vedrørende registrering af tinglige rettigheder over fast ejendom skal alle transaktioner i levende live, uanset om de sker mod betaling eller ej, hvorved der overdrages andre tinglige rettigheder over fast ejendom end præference- og panterrettigheder, registreres på tinglysningskontoret i den retskreds, hvor ejendommen er beliggende. I henhold til lovens artikel 2 kan kun retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og forvaltningsakter registreres.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Efter luxembourgsk arveret findes der tre mulige situationer, hvor bobehandling kan komme på tale:

1) Bobehandling, når der ikke er arvinger

I tilfælde af at der ikke er nogen arvinger, udpeger den kompetente førsteinstansdomstol på anmodning af de berørte personer eller på anmodning af anklagemyndigheden en bobestyrer til at administrere arven.

2) Forvaltningsakter, hvor arven vedgås med forbehold for gældsfragåelse

I denne særlige situation er det den arving, der fragår gælden, som er ansvarlig for at forvalte aktiverne i boet og skal stå til ansvar over for kreditorer og testamentsarvinger for sin forvaltning.

Ifølge retspraksis i Luxembourg er bl.a. forpligtelsen til at inddrive boets fordringer en integreret del af den forvaltning.

Domstolene kan undtagelsesvis overdrage denne forvaltning til tredjemand. Det er muligt, når de arvinger, som har valgt gældsfragåelse, på grund af passivitet, dårlig forvaltning eller inkompetence bringer det pågældende bos kreditorers interesser i fare og måske skader dem (luxembourgsk retspraksis).

3) Forvaltningsakter i tilfælde af arvefællesskab

I tilfælde af arvefællesskab kan retsformanden for den kompetente underret udpege en medarving som bobestyrer.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Arvelader kan frit udpege en/flere person(er) til at fuldbyrde sit testamente, bortset fra mindreårige.

Se ovenfor vedrørende bobestyrerens rolle.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Se ovenfor.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Vitterlighedsdokumentet (*acte de notoriété*), som udarbejdes af en notar, der har supplerende beviskraft.

Sidste opdatering: 29/10/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.